

TARDA D'HIVERN per Enric Roca

Quan travesso la carretera i arribo a la rambla, sento unes passes que poc a poc van acostant-se. El vent ha parat un moment i la fressa és perfectament audible en el silenci de la nit, afavorit per la gairebé total solitud del lloc. D'un carrer perpendicular sorgeix una dona de mitjana edat, arraulida, agafant-se la part superior de l'abric amb una mà. Quan passa per davant meu em saluda i li corresponc. Hi ha una mena de lligam, encara que sigui de cortesia, en la absoluta desolació del poble, una complicitat de saber-se els únics habitants del carrer en aquesta hora fosca i descarnada. Continuo el meu passeig, si es pot dir així a la marxa més aviat ràpida que provoca aquest temps rúfol i que empeny les cames en busca d'un recés. Les poques fulles caigudes que queden han iniciat un viatge sincopat empeses per la tramuntana gèlida. Després d'una caòtica cursa sense destí conegut, paren en un curt interval de calma per finalment girar i girar endimoniadament formant una circumferència petita i polsosa.

Els arbres mostren una nuesa impúdica. Alcen les seves branques a la foscor com milers de dits tocant la simfonia del vent que els sacseja, mentre deixen entreveure la llum esclatant però pàl·lida de l'estació. Un tractor de maniobres deixa anar un llarg i agut xerric que s'imposa momentàniament per sobre del bruel aclaparador de la ventada. Giro cua i descobreixo, despuntant per sobre del cementiri, una lluna enorme, hipnòtica, marcant amb diàfana rotunditat els seus relleus. Quan arribo al costat del mar percebo clarament el xipolleig constant de l'aigua sobre l'aigua mentre fora de la protecció de la badia imagino l'impertèrrit viatge de les ones, coronades per l'escuma blanca, esfilagarsades en un ruixim anàrquic i fonedís.

Després, quan ja no queda ningú i tothom descansa a casa arrecerat confortablement, el vent sembla enfortir-se. Com bufets d'un gegant mitològic les ràfegues escombren els carrers solitaris. Ningú no gosa destorbar la cursa d'Èol, que amb la retirada dels darrers vilatans pren possessió del seu regne.